
Om akribi

– en slutreplik

av Lennart Holm

VETENSKAPLIGA UNDERSÖKNINGAR leder i bästa fall till slutsatser, entydiga svar på frågor som ställts. Runt omkring dessa slutsatser ger undersökningarna nästan alltid nya frågor och kanske aningar om deras svar. Nya och distinkta hypoteser är verkligen inte något dåligt utbyte av forskarmödan. Men det är viktigt att hålla isär slutsatser och hypoteser, att inte suddas ut skillnaden i "sanning" mellan dem. Sådan noggrannhet tillhör vetenskaplig akribi. Den får inte låta sig påverkas av miljön: åtskillnaden måste hållas lika sträng i det populärvetenskapliga föredraget som i den vetenskapliga diskursen. Det var med denna utgångspunkt – och ingen annan – som jag reagerade mot Johan Rådbergs radiointervju i december 1991; den återgavs i *NoA* 1992:2. Där menade Rådberg att Stockholmsutställningen blev ett väl tajmat provförsök för CIAM:s idéer om fri-

liggande och höga hus och att utställningen var den i hela Europa som var mest effektiv för dessa CIAM-idéer. Det vetenskapliga underlaget för denna tes finns i Rådbergs avhandling:

Att CIAM i själva verket spelade en helt avgörande roll som ideologiskt kraftcentrum för de svenska funktionalisterna torde vara uppenbart. De ledande bland funktionalisterna, Markelius och Åhrén hade goda förbindelser med den inre cirkeln i CIAM under åren omkring 1930.

Denna aning om ett samband tycker jag är för tunn för att prägla bilden av en internationell höghuskonspiration – särskilt i radions folkuniversitet där lyssnarna sitter försvarslösa. Att Rådberg nu fyller på sina argument är hedervärt men knappast tillräckligt: hypotesen förblir en hypotes, och bör beskrivas som en sådan.